

Sedmičkové lokály - hotely III.

27.10.2023 - | Městská část Praha 7

Nejinak tomu bylo i za tehdejší areálem letenské vodárny, kde byl v roce 1907 zkolaudován výstavní činžovní dům na rohu ulic Na Výšinách a Korunovační. Jeho majitelem byl rodák z Nebušic, tehdy dvačtyřicetiletý František Regner. Bubenečský hoteliér, jak bývalo zvykem, nebyl v oboru žádným nováčkem, například v 90. letech 19. století provozoval lokál U Klouzarů na Dlouhé třídě na Starém Městě. Otevření svého podniku v roce 1907 pod nepříliš nápaditým názvem Belvedere anoncoval Regner reklamou v řadě periodik. V hotelu bylo k dispozici 30 „levných a elegantních“ pokojů, restaurace byla osvětlena tehdejší novinkou - elektrickým světlem. Nabídku pokrmů charakterizoval majitel spojením „výtečná kuchyně“. Poměrně velkou výhodou byla poloha podniku, respektive fakt, že v době otevření končila prakticky před jeho vchodem nově vybudovaná tramvajová trať. Ta vedla tehdejší Belcrediho třídou (dnes Milady Horákové) a končila u areálu vodárny. Její stavba souvisela především s konáním sokolského sletu na Letenské pláni právě v létě 1907. Dojem lepšího podniku, minimálně tedy ve srovnání s dalšími hotely na Letné, umocňovalo pivo na čepu v hotelové restauraci - Plzeňský Prazdroj. Po několika letech ovšem hoteliér přešel na konkurenční (a levnější) pivo z Plzně Světovar.

Pamětní deska s bustou upomínající na Leninův pobyt v hotelu v roce 1912

Trampoty pana Regnera

Majitel hotelu Belvedere byl dozajista zajímavou osobností a poněkud se vymykal obecným představám o hostinských či hoteliérech. Regner se totiž angažoval v politice, a to ve straně, která na počátku 20. století hájila spíše zájmy dělníků než relativně dobře situovaných živnostníků, respektive majitelů domů - sociální demokracii.

Regner byl aktivní i na poli zastupování zájmů svého stavu - tedy hostinských. Už v prvních letech 20. století působil ve vedení zemské organizace Hostimil, která sdružovala lokální spolčenstva hostinských. Na celostátní úrovni se Hostimil například zabýval vyjednáváním s tzv. pivovarským kartelem nebo lobbboval za nízkou zemskou dávkou z piva (speciální daň z alkoholu), na lokální úrovni pak jednotlivé spolky řešily například otázku tzv. policejní hodiny (čas, kdy byli hostinští povinni uzavřít večer své provozovny). Byť se jednalo o korporaci, která se měla v první řadě starat o zájmy svého stavu, i sem se promítala politika. V létě 1909 František Regner vystoupil na zemském sjezdu hostinských a výčepníků v Turnově a jeho vystoupení vyvolalo poměrně značnou kontroverzi. Národněsocialistický deník České slovo uvedl, že zatímco první část Regnerova projevu byl věcná a týkala se skutečných problémů hostinského stavu, v druhé části vystupoval jako „demagogický sociálnědemokratický agitátor“.

Na „domácí půdě“, tedy v Praze 7, se Regner dostal do čela lokálního odboru Společenstva hostinských a výčepníků až v srpnu 1909. Soudě dle dobových zpráv, i zde Regnerovo působení ovlivnila jeho příslušnost k sociálním demokratům. Kritici mu vyčítali, že se v čele spolku zasazoval o udělování hostinských koncesí svým kolegům straníkům, vylučování nepohodlných členů nebo okaté prosazování zájmů Pražského měšťanského pivovaru. I z těchto důvodů byl v březnu 1911 ze své funkce odvolán. Regner se ale nehodlal vzdát a odmítal vydat nově zvolenému výboru hotovost a razítko spolku. Situace se nakonec urovnala, Regner se pak v dubnu 1912 do čela spolku vrátil a předsedal mu až do konce první světové války

Dobová reklama lákající na služby hotelu Plicka

Kde spal Lenin?

S bubenečským hotelem Belvedere je spojena i jedna historická událost, z pochopitelných důvodů vyzdvihovaná především za bývalého režimu. V lednu 1912 se v Praze uskutečnil ilegální sjezd Sociálně demokratické dělnické strany Ruska, kterého se zúčastnili zejména členové bolševické frakce této partaje v čele s V. I. Leninem. Protože sjezd probíhal v utajení, bylo třeba jeho delegáty „nenápadně“ ubytovat, nejlépe hned v několika hotelích po Praze. Volba padla i na bubenečský Belvedere, který, jak už víme, provozoval „spolehlivý soudruh“ František Regner. Společně s pozdějším vůdcem bolševické revoluce zde údajně bydlelo dalších šest nebo osm delegátů sjezdu. Tuto verzi ovšem zpochybňuje známý publicista Miroslav Ivanov ve své knize Lenin v Praze z roku 1960. Podle něj byli u Regnera ubytováni jen delegáti, kteří neměli cestovní pas, zatímco Lenin jím disponoval. Buď jak buď, na pobyt V. I. Lenina v Praze, respektive v hotelu Belvedere upomínala pamětní deska umístěná na fasádu domu v roce 1960, na níž stálo: „V hotelu Belvedere, který byl v tomto domě, se v lednu 1912 setkal V. I. Lenin s některými delegáty VI. pražské konference ruských bolševiků.“ Ani tato informace tedy neimplikovala fakt, že by zde Lenin přespával.

Poměrně krátká historie hotelu Belvedere „u vodárny“ skončila nedlouho po vyhlášení samostatné Republiky československé. Po válce panoval kritický nedostatek bytů i kanceláří, proto bylo rozhodnuto, že právě některé hotely budou zabrány (při vyplacení kompenzací jejich majitelům) a přeměněny na byty. Ubytovací zařízení se díky svým dispozicím hodila také k předělání na vysokoškolské koleje, což se dotklo i hotelu Belvedere. V únoru 1920 zde byla otevřena Štefánikova kolej, která byla primárně určena pro nemajetné vysokoškoláky původem ze Slovenska.

Dům v ulici Františka Křížka, kde ve 20. a 30. letech fungoval hotel Plicka

Hosté versus nájemníci

Dalším hotelem, který fungoval v Praze 7 v meziválečném období, byl hotel Plicka v tehdejší Vinařské ulici (dnes Františka Křížka) v domě č. p. 735. Na počátku 20. století ve dvoře tohoto původně třípatrového domu z roku 1895 sídlila továrna na korkové zátky Jana Dobiáše. Začátkem 20. let přešel dům do vlastnictví Jaroslava Plicky, který jej nechal zvýšit o dvě patra a jeho část začala sloužit jako hotel. Majitel Plicka měl mnohé společné se zmíněným Františkem Regnerem. V první řadě byl zkušeným hostinským, už před první světovou válkou provozoval podnik v Bubenči. Angažoval se také v politice, ve 20. letech byl dokonce poslancem Národního shromáždění za národně socialistickou stranu, později byl členem živnostenské strany, která se ve 30. letech integrovala do pravicové Národní ligy. Příznivci této strany se také v hotelu scházeli k pravidelným schůzkám.

Vhled do poměrů, jež v hotelu panovaly, nám umožňují zprávy ze zajímavého soudního sporu, který se odehrál v roce 1927. Před tribunálem proti sobě stáli bankovní úředník Otto Zrzavý a majitel hotelu Jaroslav Plicka. Zrzavý byl nájemníkem jednoho z bytů v domě. Jak bývalo zvykem, hotelové pokoje se nacházely pouze v části objektu, zbytek domu sloužil jako běžný činžák. To samozřejmě přinášelo problémy. Zrzavý se rozhodl upozornit správu hotelu na poměry v hotelu a odeslal jí dopis, v němž mj. uvedl, že „jako pořádný člověk těžce nese, že hotel je provozován jako minutový“. To si ale Plicka nenechal líbit a nájemníka zažaloval pro urážku na cti.

V dodatečném vysvětlení, které posléze přednesl na policejním komisařství, dodal Zrzavý: „Hotel je útulkem minutových lásek a v domě bydlící děvčata stydí se před kolemjdoucími vkročit do domu, aby nebyly podezírány z prostituce.“ Během několikakolového soudního procesu se například ukázalo, že ačkoli se Plicka oháněl publikací cizineckého svazu, v níž byl jeho hotel uveden jako jeden z osmi pražských ubytovacích podniků, které jsou doporučovány cizincům, provozoval jej bez platné licence. Během soudu také vystoupil jako svědek jeden nejmenovaný člen pražské městské rady, který potvrdil, že se z domu vystěhoval, protože „bylo nedůstojno jeho a jeho rodiny, aby v domě dále bydlel“. Soud tedy Plickovu žalobu zamítl s odůvodněním, že označení hotelu za minutový

je přiléhavé.

Poměrně krátká existence hotelu Plicka skončila někdy v druhé polovině 30. let, kdy objekt přešel do vlastnictví státu. Hotelové hosty nahradili úředníci, od roku 1938 zde sídlila berní správa (obdobu dnešního finančního úřadu).

<https://www.praha7.cz/sedmickove-lokaly-hotely-iii>